

פרת-חלב המליטה פעמיים בהפסקה של שלושה שבועות

(הועתק ופורסם מהעלון של התחנת לחקר החקלאית במרילנד, ארה"ב)

חיצוניים ונמסרה על כך הודעה למכון ההזרעה. היא הוזרעה שנית בזרמתו של אותו פר.

ב־14 לחודש מאי 1948 המליטה הפרה עגלה נורמלית. כיון שהמלטה זו התאימה למועד ההזרעה הראשונה (282 יום לאחר־היא), הניח בעל הפרה שסימני התאנה השניה היו סימנים של "תאנה מדומה". יציאת השליה היתה נורמלית, וביום השביעי לאחר ההמלטה הגיעה הפרה לתנובה יומית של 22 ק"ג חלב. ב־6 לחודש יוני 1948 הודיע האכר שפרה זו המליטה עגלה נורמלית שניה, וכן יצאה גם שליה שניה. המלטה שניה זו אירעה 282 יום לאחר ההזרעה השניה ו־305 יום לאחר זו הראשונה.

נערכה בדיקת קבוצות הדם של כל ארבע הבהמות (ההורים ושני הוולדות). נתגלה שד־מן של שתי העגלות אינו זהה בארבע תכונות. מאליו יובן שהן לא היו "תאומות זהות", ונראה שדמן אף לא התערבב. ערבוב הדם מוכר במרבית המקרים של לידת תאומים

פרת חלב ממליטה בדרך כלל ולדות יחידים, אולם המלטת תאומים גם היא לא נדירה. בעדר של פרות בנות גזע הולשטיין היו 3.95 אחוזים מכלל ההמלטות, במשך 15 שנים, המלטות תאומים. תוך כדי חקר תופעות של המלטות תאומים מבחינה תורשתית נתגלו עדרים מסוימים, בהם הגיעו המלטות אלו לכדי 8.8 אחוזים.

חקירות העלו כי הריון תאומים הנו קצר בדרך כלל מתקופת ההריון הנורמלית. כמו כן נמצא כי עצירת השליה נפוצה יותר, באופן יחסי, בהמלטות תאומים. עם כל זאת, חזיון בלתי נפרץ הוא שבהמלטת תאומים נורמלית יומלט הולד השני לאחר הראשון בהפרש של למעלה ממספר ימים.

כאן יתואר מקרה של המלטת תאומים נורמלים על ידי פרת הולשטיין משובחת, אשר תקופה של 23 יום הבדילה בין שתי ההמלטות. פרה זו הוזרעה באורח מלאכותי ב־6 לחודש אוגוסט 1947. עשרים ושנים יום לאחר מכן גילתה הפרה שנית סימני תאנה

עגלות תאומות שנולדו ברווח זמן של 3 שבועות. הן צולמו יום אחד אחרי הולדת זו שמשמאל, כשאחותה הייתה כבר בת 3 שבועות.

בלתי זהים, והדבר מוליך בדרך כלל לזיהוי טיפוסי הדם השונים של התאומים. בסיכום אפשר להגיד שהרבה סטיות מן הנורמלי בהתנהגותן הרבייתית של פרות חלב קשה להסבירן על סמך העובדות הרגילות הידועות. ההסבר המתקבל ביותר על הדעת הוא, כי המקרה דגן אינו אלא המל-טת-תאומים "נדחית", וכי ההתאמה לבין מו-

עדי שתי ההזרעות ושתי ההמלטות אינה אלא מקרה. בהתחשב עם העובדה שהזרמה נלקחה לשתי ההזרעות מאותו פר, אין אפשרות בכל זאת לשלול את ההנחה כי הפרה בייצאה גם בעת ההזרעה השנייה וכי נשאה את שני העוברים בשתי קרני-רחמה משך תקופות הריון נורמליות.

הרדיפה אחרי הפרה המשובחת

בחמש תחנות נסיון שבמדינות המערב התיכון (בארצות הברית) נגשו לארגן, תוך שיתוף עם המחלקה למשק החלב של משרד החקלאות, מחקר מקיף בשאלות טיפוח והשבחת פרת החלב. המגמה היא — לגלות את השיטות הבטוחות ביותר לטיפוח ורביית פרות חלב בעלות כושר ייצור גבוה. בכל אחת מהתחנות הנ"ל בוחנים שיטות רבייה שונות לחלוטין אחת מהשנייה. בתחנת אילינוי מכליאים את הגזע ההולשטייני בגזע הגירנסי ועורכים השוואות בין בני הכלאים לבין צאצאי הגזעים הטהורים. בתחנת ויסקונסין מטפחים ומבודדים שני קווי-דם מעורבי-סוד הולשטייני. קו אחד מטופח בשיטת זיווג-קרובים, הקו השני — רביתו כרגיל. לאחר שיפוחו שני הקווים בהתאם למטרות מסוימות יתחילו בהכלאה בין שני הטיפוסים שטופחו. בתחנת מינסוטה מפתחים קווים שונים בדרך זיווג קרובים ואחר כך יתחילו בהכלאות בין צאצאי הקווים האלה. בתחנת אינדיאנה מכליאים בקר דני אדום בשורטהורן החלב ובגזע האדום חסר-הקרניים. מטרתם היא להאדיר בצאצאים את כושר הנבית החלב של הבהמות מהגזעים הורית-כליתיים (שטופחו לחלב ולבשר) ועוד עם זה לשמור ואף להשביח את תכונות קרימת הבשר הטעים והעסיסי. חוקרי תחנות אחרות הותרים לטיפוח בהמות מושלמות בכל המעלות, ומנסים להשיג זאת בדרך הצירוף והשימוש של שיטות רבייה שונות, מקובלות וחדשות ביותר.

גורלו של התאו האמריקני.

התאו או שור-הבר האמריקני היה פעם בקריהבר הנפוץ ביותר באמריקה הצפונית. גבולות תפוצתו היו מפנסילבניה שבמזרח עד לאורגון במערב וממקסיקו שבדרום עד לצפונה של קנדה. עדרי התאו פרו ורבו באין מפריע ומספר הגלגלות הגיע לממדים אסטרונומיים. האינדיאנים, תושבי הארץ הותיקים, מצאו בתאו את המקור למוון, לכסות ולמגן (בגדים ואהלים מעורות), והחץ והקשת, בהם השתמשו לציד שור הבר, לא היה בכוחם לגרוע ממספרם כל עיקר. עם הופעת האדם הלבן באמריקה התחילה ההשמדה ההמונית של התאו לצרכי אספקת הבשר, לשם ספורט ולשם פינוי הערבות לבקריהבית שהביאו עמם מאירופה. כשהמתישבים הלבנים חדרו גם לערבות שבמערב, התחיל התאו להיכרת בקצב מהיר. העדר האחרון הגדול הופרד לשנים עם השלמת מסילת הרכבת הטרנסקונטיננטלית, ונראה היה שהתאו עומד להיכרת לחלוטין מיבשת אמריקה. במפקד שנערך בשנת 1889 נמנו בס"ה 541 תואים, שארית הפליטה של 60 המיליונים שרצו, לפי אומדנא, בערבות אמריקה בטרם הגיע שמה האדם הלבן. כתוצאה מפעולת האגודה הזואולוגית של ניו-יורק והאגודה לשמירת הביוון האמריקני, וכן הודות לסיוע של מוסדות הממשלה, הוקמו עדרי-אם (גרעיני עדר) באיוורים מסוימים והוצא צו להגנתם. כיום מונה כבר עדר התואים כ-8.800 גולגלות, ויש לקוות שרבייתו תימשך ללא הפרעה.